

Chương 5

TÔI CHĂNG HIỂU DIMITRI đang nói tới cái gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn theo anh. Trước sự ngạc nhiên của tôi, anh dẫn tôi đi qua ranh giới của trường học và bước vào khu rừng bao quanh. Học viện sở hữu rất nhiều đất, không phải tất cả đều được sử dụng cho mục đích giáo dục. Chúng tôi đang ở một khu vực xa xôi trong dãy Montana, và đôi khi, có vẻ như ngôi trường chỉ đang chống chọi yếu ớt trước sự hoang vu.

Chúng tôi im lặng bước đi khá lâu, chân ngập trong tuyết dày mênh mông. Một vài chú chim bay ngang qua, hát những bài chào đón mặt trời mọc, nhưng nhiều nhất vẫn là những cây thường xanh trĩu xuống vì nặng tuyết. Tôi phải gắng hết sức để bắt kịp những bước dài của Dimitri, đặc biệt là khi tuyết dày làm tôi chậm lại. Rồi tôi nhận thấy có một hình thù to lớn tối đen phía trước. Trông như một ngôi nhà.

“Cái gì thế?” tôi hỏi, nhưng Dimitri chưa trả lời, tôi đã nhận ra đó là một túp lều nhỏ, làm từ gỗ thì phải. Nhìn kĩ hơn, tôi thấy gỗ xẻ đã mọc vài chỗ. Mái nhà hơi võng xuống. “Trạm canh cũ.” Anh nói. “Các giám hộ thường sống ở rìa trường học và canh gác tránh bọn Strigoi.”

“Tại sao họ không làm thế nữa?”

“Chúng ta không còn đủ người. Hơn nữa, các Moroi đã lập vòng pháp thuật bảo vệ quanh trường nên hầu hết mọi người cho rằng không cần phải có người thực sự canh gác nữa.” Với điều kiện không có ai dùng cái cọc bạc đâm vào vòng bảo vệ, tôi nghĩ.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, tôi tự thỏa mãn mình với hi vọng Dimitri đưa tôi tới một nơi lãng mạn nào đó. Rồi tôi nghe giọng nói từ phía đối diện của túp lều. Một cảm giác thân thuộc tràn vào tâm trí tôi. Lissa ở đây.

Dimitri và tôi đi vòng qua túp lều, và thấy một cảnh tượng đáng kinh ngạc. Một cái hồ nhỏ đóng băng ở đó, Lissa và Christian đang trượt băng trên mặt hồ. Một người phụ nữ tôi không quen đi với họ, nhưng quay lưng về phía tôi. Tất cả những gì tôi thấy là một sóng tóc đen nhánh bao trùm cô ấy khi cô dừng lại một cách duyên dáng.

Lissa cười khi nhìn thấy tôi. “Rose!” Christian nghe tiếng và ngoái lại, tôi có ấn tượng rất bản năng rằng cậu ta nghĩ tôi đang phá đám giây phút lãng mạn của mình.

Lissa trượt những bước vụng về tới bờ hồ. Cô không giỏi trượt băng lắm.

Tôi chỉ biết nhìn họ bối rối, và ghen tị. “Cảm ơn đã mời tớ tới buổi tiệc này.” “Tớ tưởng cậu bận,” Lissa nói. “Dù sao thì chuyện này cũng bí mật. Lẽ ra chúng ta không được tới đây.” Chính tôi bảo họ thế mới phải chứ.

Christian trượt tới bên Lissa, người phụ nữ lạ mặt theo sau ngay. “Cậu có mang theo đồ ăn nhanh cho bữa tiệc không, Dimka?” Cô hỏi.

Tôi tự hỏi cô ta đang nói với ai, thì chợt nghe Dimitri bật cười. Anh không hay hành động như vậy, nên tôi càng ngạc nhiên hơn. “Giữ Rose ở cách xa nơi cô ấy không nên tới là bất khả thi. Cô ấy luôn tìm ra đúng chỗ.”

Người phụ nữ cười và quay lại, hất mái tóc dài qua vai, nên tôi nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt cô.

Tôi phải cố gắng hết sức bằng khả năng kiểm chế đáng nghi ngờ của mình để không phản ứng. Khuôn mặt hình trái tim với hai mắt to trông giống y như của Christian, màu xanh lạnh lẽo hiu hắt. Đôi môi mỉm cười với tôi trông rất nét và đáng yêu, thoa son hồng làm tươi sáng cả hình ảnh cô ấy.

Nhưng ngang má trái, làm hỏng cả một vùng da mịn màng, nổi lên trên nước da trắng muốt là vết sẹo đỏ tía. Hình dạng nó trông như có ai cắn vào và xé một mảng má của cô ấy ra. Nhìn nó, tôi có thể thấy được chính xác chuyện gì đã xảy ra.

Tôi nuốt khan, bỗng nhiên nhận ra đây là ai. Đó là cô của Christian. Khi cha mẹ cậu ta trở thành Strigoi, họ đã trở về, muốn giấu cậu ta đi và biến cậu ta thành Strigoi khi lớn lên. Tôi không rõ chi tiết cụ thể, nhưng tôi biết cô ấy đã xua đuổi họ. Tôi biết, những Strigoi đều nguy hiểm chết người. Cô ấy đã tìm cách tránh né cho tới khi các giám hộ có mặt, nhưng không thoát được khỏi tổn thương.

Cô chìa bàn tay đeo găng về phía tôi. “Tasha Ozero,” cô nói. “Cô đã nghe rất nhiều về cháu, Rose.”

Tôi nhìn Christian bằng ánh mắt nguy hiểm, và Tasha cười to.

“Đừng lo,” cô nói. “Tất cả đều tốt mà.”

“Không, không phải,” cậu ta bật lại.

Tasha lắc đầu không vừa ý. “Thật tình cô không hiểu nó học ở đâu ra các kỹ năng xã hội tồi tệ như vậy. Nó chẳng học được gì của cô cả.” Rõ ràng là thế tôi nghĩ.

“Mọi người đang làm gì ở đây vậy?” tôi hỏi.

“Cô muốn dành chút thời gian cho hai bạn trẻ này.” Một cái nhíu mày hằn lên trán Tasha. “Nhưng cô không thích loanh quanh trong trường. Họ không hiểu khách gì mấy...” Lúc đầu tôi không hiểu lắm. Các viên chức trong trường thường rất quý lụy khi có hoàng tộc tới thăm. Rồi tôi nhận ra.

“Bởi... vì những chuyện đã xảy ra...”

Qua cách mọi người đối xử với Christian vì bố mẹ cậu ta, tôi không nên ngạc nhiên khi thấy Tasha gặp sự phân biệt đối xử giống vậy mới đúng.

Tasha nhún vai. “Nó là thế đấy.” Cô xoa tay vào nhau và thở ra, hơi thở tạo thành một luồng khói mờ trong không khí. “Nhưng đừng đứng ở đây nữa, chúng ta có

thể đốt một đám lửa phía trong.” Tôi tiếc nuối liếc nhìn mặt hồ đóng băng rồi theo họ vào trong. Ngôi lều khá trần trụi, phủ một lớp bụi bẩn dày. Nó chỉ gồm một phòng. Trong góc kê một cái giường hẹp không chần đệm và mấy giá để đồ có lẽ đã từng dùng đựng thức ăn. Tuy nhiên có một cái bếp lò, và chúng tôi nhanh chóng nhóm được một đồng lửa lớn sưởi ấm căn phòng nhỏ. Năm người chúng tôi ngồi xuống, xúm quanh đồng lửa, Tasha mang một túi kẹo dẻo để chúng tôi nấu trên ngọn lửa.

Khi chúng tôi mở tiệc bằng cái món ăn nhão nhoét đó, Lissa và Christian nói chuyện với nhau với dáng vẻ tự nhiên, thoải mái thường thấy. Còn tôi ngạc nhiên thấy Tasha với Dimitri nói chuyện rất thân thiện và nhẹ nhàng. Rõ ràng họ biết nhau đã lâu. Thực sự tôi chưa bao giờ thấy anh hoạt bát như thế. Kể cả khi say sưa bên tôi, anh vẫn toát lên vẻ nghiêm túc. Với Tasha, anh đùa cợt và cười to.

Càng nghe Tasha nói chuyện, tôi càng thích cô hơn. Cuối cùng, không thể đứng ngoài cuộc nữa, tôi hỏi, “Vậy cô có định tham gia chuyến đi trượt tuyết không?”

Cô gật đầu. Nén một cái ngáp, cô vươn người như một con mèo. “Cô không trượt tuyết nhiều năm lắm rồi. Chẳng có thời gian. Cô vẫn tích lũy tất cả các kì nghỉ của mình cho dịp này.” “Kì nghỉ?” tôi nhìn cô tò mò. “Cô có... làm việc hả?”

“Rất tiếc là có,” Tasha nói, mặc dù giọng cô chẳng có vẻ gì buồn. “Cô dạy các lớp võ thuật.” Tôi nhìn cô ngạc nhiên. Tôi không thể ngạc nhiên hơn nếu nghe nói cô là một phi hành gia vũ trụ hay một bà đồng cốt.

Rất nhiều người trong hoàng tộc không hề làm việc, và nếu có làm, thì thường họ đầu tư hay theo các ngành nghề kiếm tiền khác làm giàu có hơn cho khối tài sản của gia đình. Những người *làm việc* không chọn những công việc yêu cầu võ thuật hay hoạt động thể chất. Moroi có rất nhiều lợi thế: các giác quan hơn người - khứu giác, thị giác và thính giác - và khả năng dùng pháp thuật. Nhưng về mặt thể chất, họ cao và mảnh mai, thường có xương nhỏ. Họ cũng rất yếu ớt trước ánh sáng mặt trời. Mặc dù các hạn chế không đủ để ngăn cản một người làm võ sĩ, nhưng cũng đủ để khiến việc đó trở nên gian nan hơn. Có một ý tưởng đã ăn sâu vào tiềm thức các Moroi rằng cách tấn công tốt nhất của họ là có sự phòng thủ tốt, và đa số họ tránh những xung đột thể chất. Họ trốn trong những nơi được bảo vệ tốt như Học viện, luôn luôn dựa dẫm vào sự bảo vệ của các ma cà rồng lai.

“Cậu nghĩ sao, Rose?” Christian có vẻ rất hứng thú trước sự ngạc nhiên của tôi. “Có nghĩ cậu hạ được cô ấy không?”

“Khó nói lắm,” tôi đáp.

Tasha cười với tôi. “Cháu lại khiêm tốn rồi. Cô đã thấy các cháu có thể làm những gì. Đây chỉ là một sở thích cô chọn thôi.”

Dimitri cười khùng khục. “Lại đến lượt *cô* khiếm tốn rồi. *Cô* có thể dạy cả nửa số lớp ở quanh đây.”

“Không hẳn,” cô nói. “Bị một đám thanh thiếu niên đánh bại thì xấu hổ lắm.”

“Tôi không nghĩ là có chuyện đó đâu,” anh nói. “Tôi vẫn nhớ *cô* gây tổn thương cho Neil Szelsky.”

Tasha đảo mắt. “Ném đồ uống của tôi vào mặt *hắn* không phải là gây tổn thương, trừ khi cậu tính tới những tổn thất gây ra cho bộ comple *hắn* mặc. Và chúng ta đều biết *hắn* quan tâm tới trang phục của *hắn* như thế nào.”

Cả hai cùng cười trước câu đùa riêng tư mà chúng tôi không tường tận, nhưng tôi chỉ nghe lơ đãng. Tôi vẫn đang suy nghĩ về vai trò của *cô* với Strigoi.

Sự kiềm chế của tôi cuối cùng cũng sụp đổ. “*Cô* học đánh nhau trước hay sau khi tai nạn xảy ra với khuôn mặt *cô*?”

“Rose!” Lissa suyt.

Nhưng Tasha không có vẻ buồn lòng. Cả Christian cũng vậy, cậu ta vẫn thường khó chịu khi chuyện cha mẹ mình bị lôi ra bàn luận. Tasha nhìn tôi bằng cái nhìn đầy ý nghĩa và suy nghĩ. Nó gợi tôi nhớ lại những cái nhìn tôi thường nhận được từ Dimitri khi tôi làm điều gì đó đáng ngạc nhiên mà anh tán thành.

“Sau khi,” Tasha đáp. *Cô* không hạ ánh nhìn hay lộ vẻ bối rối, dù tôi cảm thấy nỗi buồn trong mắt *cô*. “Cháu biết được bao nhiêu?”

Tôi liếc Christian. “Cơ bản thôi ạ.”

Tasha gật đầu. “*Cô* biết... *cô* biết Lucas và Moira đã biến đổi, nhưng không chuẩn bị được gì nhiều, về tâm lí, thể chất, hay tình cảm. *Cô* nghĩ nếu sống lại quá khứ thêm lần nữa, *cô* vẫn không thể sẵn sàng được. Nhưng sau đó, *cô* nhìn lại mình - theo nghĩa bóng - và nhận ra mình đã bất lực như thế nào. Cả đời *cô* đã chỉ mong đợi các giám hộ bảo vệ và chăm sóc cho mình. Nhưng như thế không có nghĩa là các giám hộ thiếu khả năng. Như *cô* đã nói, cháu có thể hạ *cô* trong một trận đấu. Nhưng họ - Lucas và Moira - đã đánh gục hai giám hộ trước khi chúng ta kịp nhận biết chuyện gì đang diễn ra. *Cô* đã ngăn họ cướp Christian đi, nhưng gần như tuyệt vọng. Nếu những người khác không xuất hiện, có thể *cô* đã chết, và thành bé...” *Cô* dừng lại, nhíu mày rồi tiếp tục. “*Cô* quyết định rằng *cô* không muốn chết khi chưa chiến đấu thực sự, chưa làm mọi việc có thể để bảo vệ bản thân và những người mình yêu quý. Vì thế *cô* học tất cả các phương pháp tự vệ. Sau đó một thời gian, *cô* đã không, ừm, không thực sự hòa hợp được với xã hội quý tộc xung quanh. Vì thế *cô* chuyển tới Minneapolis và kiếm sống bằng việc dạy dỗ.”

Tôi tin rằng cũng có nhiều Moroi khác sống ở Minneapolis - nhưng có Chúa mới biết tại sao - tôi đọc ra ngụ ý trong những câu nói của *cô*. *Cô* chuyển tới Minneapolis và trà trộn với con người, tránh xa những ma cà rồng khác, y như Lissa và tôi từng làm

suốt hai năm. Tôi bắt đầu tự hỏi liệu có thêm điều gì ẩn giấu những lời lẽ ấy. Cô nói cô đã học “tất cả các phương pháp tự vệ” - rõ ràng là không chỉ hạn chế ở võ thuật. Cùng với niềm tin về phòng thủ - tấn công của mình, các Moroi không nghĩ pháp thuật có thể được sử dụng như một thứ vũ khí. Nó được sử dụng với tư cách ấy từ hồi xa xưa, nhưng bây giờ một số Moroi vẫn lén lút làm thế. Christian là một trong số đó. Bỗng nhiên tôi hiểu ra cậu ta học quan điểm ấy ở đâu.

Sự im lặng bao trùm. Thật khó để tiếp tục một câu chuyện buồn. Nhưng tôi nhận ra, Tasha luôn là người làm tâm trạng nhẹ nhõm hơn. Đặc điểm này khiến tôi càng mến thích cô, cô dành hết thời gian còn lại để kể chuyện vui cho chúng tôi nghe. Cô không trịnh trọng như đa số các thành viên hoàng tộc khác, vì thế cô kể vô khối chuyện bôi bác về mọi người. Dimitri biết rất nhiều người cô nhắc tới - thực tình, tại sao một người có vẻ xa lánh xã hội như anh lại gần như biết đủ *mọi* chi tiết trong xã hội Moroi và giám hộ nhỉ? - nên thỉnh thoảng lại chêm vào những chi tiết nhỏ. Họ khiến chúng tôi cười ngặt nghẽo. Cuối cùng Tasha nhìn đồng hồ.

“Quanh đây nơi nào tốt nhất cho con gái đi mua sắm?” cô hỏi.

Lissa và tôi nhìn nhau. “Missoula,” chúng tôi đồng thanh.

Tasha thờ dãi. “Cách đây vài tiếng đồng hồ, nhưng nếu đi sớm, cô vẫn tận dụng được chút thời gian trước khi các cửa hàng đóng cửa. Cô hoàn toàn tụt hậu trong việc mua sắm cho Giáng sinh rồi.” Tôi rên rĩ. “Cháu sẽ làm mọi thứ để được đi mua sắm.”

“Cháu cũng thế,” Lissa nói.

“Chúng ta có thể lên theo...” tôi nhìn Dimitri đầy hi vọng.

“Không,” anh nói ngay. Tôi thờ dãi với mình.

Tasha lại ngáp. “Cô cần một cốc cà phê, nếu không cô sẽ ngủ khi lái xe mất.” “Chẳng lẽ không có giám hộ nào lái xe cho cô ạ?”

Tasha lắc đầu. “Cô không có.”

“Không có...” tôi nhăn trán, phân tích câu nói của cô. “Cô không có giám hộ nào hết?” “Không.”

Tôi bật lên. “Không thể nào! Cô thuộc hoàng tộc. Cô phải có ít nhất là một. Hai mới đúng.” Các giám hộ được phân phối giữa các Moroi theo cơ chế bí mật và chi tiết bởi Hội đồng Giám hộ. Nó là một hệ thống không công bằng, khi so sánh tỉ lệ giám hộ với Moroi. Những người không thuộc hoàng tộc thường có giám hộ theo kiểu một trò xổ số. Còn những người thuộc hoàng tộc *luôn* có giám hộ. Hoàng thân quốc thích cấp cao thường có nhiều hơn một, nhưng cấp thấp nhất cũng sẽ không bị bỏ mặc.

“Gia đình Ozero không thực sự đứng trong danh sách đầu bảng khi các giám hộ được phân công”. Christian cay đắng nói. “Kể từ lúc... cha mẹ tớ chết... nó vẫn luôn

thiếu như thế.” Con tức giận của tôi bùng lên. “Nhưng như thế là không công bằng. Họ không thể trừng phạt cậu vì những gì cha mẹ cậu làm.”

“Đó không phải sự trừng phạt, Rose.” Tasha không có vẻ tức giận như lẽ ra phải thế, theo quan điểm của tôi. “Đó chỉ là... sắp xếp lại sự ưu tiên.”

“Bọn họ đang để mặc cô không có khả năng tự vệ. Cô không thể ra ngoài đó một mình được!” “Cô không phải không có khả năng tự vệ, Rose. Cô nói với cháu rồi. Và nếu thực sự đòi giám hộ, cô sẽ tự gây phiền toái cho mình, mà còn là rất nhiều phiền toái nữa. Bây giờ cô ổn mà.” Dimitri nhìn cô. “Cô có muốn tôi đi cùng không?”

“Rồi thức cả đêm à?” Tasha lắc đầu. “Tôi không thể làm thế với cậu, Dimka.” “Anh ấy không bận tâm đâu,” tôi nói nhanh, hào hứng với giải pháp này.

Dimitri có vẻ ngạc nhiên khi tôi nói giúp, nhưng không phản đối gì. “Tôi không bận tâm thật mà.”

Tasha ngần ngừ. “Được rồi. Nhưng có thể chúng ta phải đi ngay đây.”

Bữa tiệc bất hợp pháp của chúng tôi kết thúc. Các Moroi đi về một hướng, Dimitri và tôi đi hướng khác. Anh và Tasha lên kế hoạch gặp lại trong vòng nửa giờ.

“Em nghĩ gì về cô ấy?” anh hỏi khi chúng tôi ở riêng với nhau.

“Em thích Tasha. Cô ấy rất tuyệt.” Tôi nghĩ về cô một lúc. “Và em hiểu điều anh muốn nói về những dấu ấn.”

“Ồ?”

Tôi gật đầu, nhìn xuống chân khi đi dọc con đường. Cho dù đã được rải muối và xúc tuyết, mặt đường vẫn còn vương những mảnh băng tuyết.

“Tasha không làm những chuyện đó vì vinh quang. Cô làm thế vì bắt buộc. Giống như... giống như mẹ em.” Tôi rất ghét phải thừa nhận điều này, nhưng đó là sự thật. Janine Hathaway có thể là người mẹ tồi nhất trên đời, nhưng bà là một giám hộ tuyệt vời. “Những dấu ấn không là gì cả. *Molnija* hay sẹo cũng thế thôi.”

“Em học nhanh đấy,” Dimitri tán thành.

Tôi sung sướng được nghe anh khen ngợi. “Tại sao cô ấy gọi anh là Dimka?” Anh cười nhẹ. Tối nay tôi được nghe anh cười rất nhiều và tôi muốn được nghe thêm nữa. “Đấy là một biệt danh cho tên Dimitri.”

“Nghe chẳng hợp lí gì cả. Nó chẳng giống Dimitri tẹo nào. Lẽ ra phải là, em không rõ, Dimi hay gì đó.”

“Đó không phải là kiểu của tiếng Nga,” anh nói.

“Tiếng Nga thật là kì lạ,” trong tiếng Nga, biệt danh của Vasilisa là Vasya, tôi thấy cũng chẳng hợp lí chút nào.

“Tiếng Anh cũng thế mà.”

Tôi nhìn anh gian xảo. “Nếu anh dạy em chửi thề bằng tiếng Nga, em sẽ đánh giá cao nó hơn một chút đấy.”

“Em chửi thề nhiều quá rồi.”

“Em chỉ muốn thể hiện bản thân thôi.”

“Ôi, Roza...” Dimitri thở dài, và tôi cảm thấy một sự sung sướng dâng lên. “Roza” là tên tiếng Nga của tôi. Anh hiếm khi dùng nó. “Em thể hiện bản thân nhiều hơn bất kì ai mà anh biết đấy.” Tôi cười và đi tiếp, không nói gì hết. Trái tim tôi lỡ mất một nhịp, tôi thật hạnh phúc được ở bên anh. Có gì đó ấm áp và *tự nhiên* rằng chúng tôi ở bên nhau.

Cho dù đang bay bổng, nhưng tâm trí tôi vẫn đang khuấy đảo với một điều tôi nghĩ mãi. “Anh biết không, có điều gì lạ lẫm với những vết sẹo của cô Tasha.”

“Có vấn đề gì?” anh hỏi.

“Những vết sẹo đó... nó làm hỏng cả khuôn mặt,” tôi chậm chậm bắt đầu. Tôi vẫn luôn gặp vấn đề khi diễn tả suy nghĩ của mình. “Ý em là, rõ ràng cô ấy vốn rất xinh đẹp. Nhưng cho dù có những vết sẹo trên mặt... em không rõ. Cô ấy vẫn đẹp kiểu khác. Kiểu như... kiểu như đó là một phần của cô ấy. Nó làm cô ấy hoàn thiện hơn.” Nghe thật là ngốc nghếch, nhưng đó là sự thật.

Dimitri không nói gì cả, thay vào đó anh nhìn tôi từ đầu tới chân. Tôi nhìn lại, và khi bốn mắt gặp nhau, tôi thấy chút ít le lói của sự hấp dẫn trước kia. Nó lướt qua và biến mất rất nhanh, nhưng tôi thấy nó, rồi sự tự hào và tán thưởng thế chỗ, cảm giác cũng tuyệt như vậy.

Khi anh nói, lời anh là tiếng vọng của suy nghĩ trước. “Em học nhanh đấy, Roza.”